

Р Е Ш Е Н И Е

№ 38

С о ф и я , 10 юни 2020 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД на Република България, ПЪРВО наказателно отделение, в съдебно заседание на 24 ф е в р у а р и 2020 година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: РУЖЕНА КЕРАНОВА
ЧЛЕНОВЕ: НИКОЛАЙ ДЪРМОНСКИ
РУМЕН ПЕТРОВ

при секретар Мира Недева
и в присъствието на прокурора Тома Комов
изслуша докладваното от съдията Николай Дърмонски
касационно наказателно дело № 48/2020 година.

Касационното производство е образувано по касационен протест от Софийската апелативна прокуратура срещу решение № 451 от 18.11.2019 г., постановено по ВНОХД № 754/2019 г. от Софийския апелативен съд с доводи за наличие на касационните основания по чл.348, ал.1, т.1 и 2 от НПК и искане за отмяната му и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд.

Прокурорът от Върховната касационна прокуратура поддържа протеста по изложените в него съображения.

Подсъдимият В. Й. В. от Б. и защитникът му адв.А.Р. от АК-Б. оспорват протеста с искане обжалваното решение да остане в сила.

Върховният касационен съд провери правилността на обжалваното решение в пределите по чл.347 от НПК, като съобрази следното :

С присъда № 1107 от 06.03.2019 г. по НОХД № 69/2018 г. Благоевградският окръжен съд е признал подсъдимия В. Й. В. от Б. за невинен и го е оправдал по обвинението му по чл.220, ал.2 вр.ал.1 от НК.

По въззивен протест от Окръжна прокуратура-Благоевград е образувано ВНОХД № 69/2018 г. по описа на Апелативен съд-София, по което с решението, подложено на настоящата касационна проверка първоинстанционната присъда е потвърдена изцяло.

Касационният протест на САП визира неправилен анализ на събраните по делото доказателства и допуснати на тази основа съществени процесуални нарушения при формиране на вътрешното убеждение на съда относно правно релевантните факти от предмета на доказване по делото, довело до неправилно приложение на материалния закон с претенцията за отмяна на атакуваното въззивно решение при наличие на касационните основания по чл.348, ал.1, т.1 и 2 от НПК и за връщане на делото за новото му разглеждане от друг състав на апелативния съд за осъждане на подсъдимия по предявеното му обвинение.

Върховният касационен съд, първо наказателно отделение приема протеста за подаден в законоустановения срок, от страна в процеса с право на жалба и срещу подлежащ на касационна проверка на основание чл.346, т.1 от НПК въззивен съдебен акт, поради което е допустим, а разгледан по същество за НЕОСНОВАТЕЛЕН по следните съображения :

Прокурорът аргументира недоволството си от утвърденото от въззивния съд становище на първостепенния за обективна и субективна несъставомерност на инкриминираното поведение на подс.В. с доводи за решаващото значение на събраните по делото писмени доказателства (сочейки само решението на ОС от 28.07.2013 г.) относно волята на Общото събрание (ОС) на СНЦ „ТО на НТС“-Б. пред гласните, считайки ги за повлияни от „отношенията на членовете на Сдружението и Г.Ч.“ с твърдение за липса на дължим анализ на тяхната „свързаност“ и при логическо противоречие на параметрите на сключената с него сделка с влошеното състояние на представляваното от подсъдимия юридическо лице. Оспорва се изводът на двете контролирани инстанции за липсата на действително настъпили вреди за последното, преценени неправилно като пропуснати ползи на фона на твърде дългия период на отстъпеното право на ползване срещу символичната и вече изцяло заплатена сума от 10 000 лева, близка до справедливата, но месечна наемна цена на помещенията в сградата към момента на сключване на сделката. Като се коментират съзряни пороци при сключване на сделката се настоява за прогласяване на нейната неизгодност за сдружението, търпящо и понастоящем реални, а не хипотетични загуби и за връщане на делото на въззивната инстанция за осъждане на подсъдимия по предявеното му обвинение.

Всъщност, в схематичния обвинителен акт освен въпросното решение на ОС на членовете на Сдружението от 28.07.2013 г. са преписани изводите на експертите в събраната на ДП комплексна СИЕ, като въз основа на прогнозите им за средно месечната цена за отдаване под наем на обектите в сградата, на реализираните приходи в период от 3 години назад и напред спрямо датата на сключване на сделката и за целия договорен период се обосновава съставомерността на поведението на подс.В. като престъпление по чл.220, ал.2 вр.ал.1 от НК.

На първо място следва да се отбележи неоснователността на довода на касатора за липса или неправилен анализ на събраните по делото свидетелски

показания. Обратно, въззивният съд с основание се е съгласил с извършения от окръжния съд техен анализ и дадения им кредит на доверие не просто заради „приятелските взаимоотношения на свидетелите с Г.Ч.“, но като ги е съпоставил с констатациите и на експертите по КСИЕ и допълнителната СФИЕ за влошаващото се икономическо състояние на сдружението в изследваните предхождащи сделката 3 години, невъзможността то да се издържа от приходите главно от наеми, при съществено намаляване на членската маса, съответно намаляване на приходите от членски внос, ограничаване на дейностите по обучение и повишаване на квалификация и приключване на финансовите години с все по-нарастващи загуби, без извършване на подобрения в сградата, която очевидно била в „занемарен” вид. Подминават се от касатора показанията, по-конкретни на св.Г.Ч. и св.Р.Ч., за извършени такива подобрения, дали възможност да се възвърнат инвестираните след сделката средства и да се реализира печалба. В същото време, макар и само със запазената „гола собственост” върху сградата, Сдружението е продължило да функционира и набира нови членове в офиси, разходите за които са се поемали и се поемат от приемателя по атакуваната сделка. Тези обстоятелства като цяло са останали извън вниманието на обвинението и неоснователно протестиращият прокурор ги заобикаля. А те са част от предпоставящите сключването на сделката обстоятелства, въз основа на които е бил постигнат консенсус между договарящите се. Няма каквато и да е индиция при така оферираните в посоченото решение на ОС на членовете на Сдружението параметри за предоставяне на правото на ползване да е имало други предложения, включително и според показанията на св.В.К., който към онзи момент не е бил и член на Сдружението. Безспорно, от съществено значение за постигането на позитивни резултати от дадена инвестиция, в случая от отдаване на обекти под наем, освен местонахождението на обекта решаващи са и състоянието му, наличието на желаещи да наемат или да останат като наематели на даден обект, икономическата обстановка в региона и всички други имащи значение обстоятелства. Както и друг път ВКС е имал основание да посочи, причините, поради които дадена сделка е неизгодна, са част от фактическото обвинение и точно и ясно следва да бъдат очертани в обвинителния акт. В случая посочените от свидетелите причини са били обсъдени от тях като членове на Сдружението, дали им основание да приемат решението от 28.07.2013 г. за отстъпване другиму на правото на ползване (което неправилно се приравнява само с отдаване на обектите в сградата под наем) и дългия срок. Не се коментира взетото впоследствие единодушно решение на ОС от 09.03.2014 г. за „саниране” на пропуската за посочване в първото на цената на сделката, изяснена от съда въз основа на анализа на свидетелските показания, както и обстоятелството, че всички следващи я извършени подобрения в сградата остават за сметка на Сдружението.

За съставомерността на обследваното поведение на подс.В. като престъпление по чл.220, ал.1 от НК е необходимо и настъпването на реални

значителни вреди за представляваното от него ЮЛ. И в тази насока въззивният съд е изложил убедителни и законосъобразни съображения, отчитайки наличната съдебна практика по тълкуване на понятието за „пропуснати ползи”.

Правилно съдът е акцентирал върху разбирането те да могат да се възприемат като реална щета („значителна вреда”) за ЮЛ само при доказана възможност за сигурно увеличаване на имуществото му, която му е била отнета от сключването на сделката и на тази основа очертаваща я като неизгодна. Ползвайки достиженията в развитието на правото чрез цитираните ТР на ОСГТК на ВКС съдът правилно е отрекъл ангажирането на наказателната отговорност на подс.В. с оглед на бъдещи правни и икономически очаквания за приходи на Сдружението от наеми, без да са отчетени от обвинението усилията на получилия правото на ползване съконтрагент за извеждането ѝ от „окаяното” състояние, до което е била доведена в годините назад преди сключване на процесната сделка и менажирането на обектите в сградата за осигуряване на благонадеждни и дълготрайни техни наематели. Това му е дало възможност да не се съгласи с предложения от прокурора начин на изчисляване като реално настъпила материална щета за ЮЛ на базата на бъдещи несигурни приходи от отдаване под наем на помещенията в цялата сграда въз основа на прогнозни стойности и занапред във времето. Поради това законосъобразен е изводът му за отсъствие на този елемент от обективната страна на предявеното на подсъдимия обвинение за осъществено престъпление по чл.220, ал.1 от НК.

Подробно и законосъобразно е обсъдено и възражението във въззивния протест, подновено и в касационния против извода на съда за липсата на пряк умисъл у подс.В. за сключване на неизгодна за Сдружението сделка, довела до увреждането му било с намаляване на активите му, било с причиняване при сключването ѝ на реално доказани бъдещи имуществени загуби. При изяснените му съобразно Устава правомощия като законен представител на Сдружението правилно съдилищата са отдали нужната тежест на единодушно взетите решения от ОС на членовете му от 28.07.2013 г. и от 09.03.2014 г., последното при сериозно разширена членска маса. Изводите си съдът е защитил със съображения подсъдимият да е действал както в рамките на изразената от ОС обща воля на членовете му, така и при излизане извън параметрите на овластяващото го тяхно решение. И в двете хипотези няма как да се възприеме становището на касатора, че подс.В. съзнателно е сключил увреждаща Сдружението сделка, като не е изяснено и какво го е мотивирало да стори това. Позоваването само на „приятелските му взаимоотношения” със св.Г.Ч. не е достатъчно за обосноваване на такъв извод, при подкрепящите добросъвестността му свидетелски показания на разпитаните членове на Сдружението, които към момента на вземане на решението от ОС от 28.07.2013 г. и към сключването на сделката са били 12 при списъчна членска маса от 15 души. При събраната доказателствена основа правилен е изводът на съда за субективна несъставомерност на поведението на подс.В. като престъпление по

чл.220, ал.1 от НК, още по-малко то да може да се квалифицира като „особено тежък случай”.

С оглед на тези съображения настоящият състав на ВКС приема, че не са налице касационните основания по чл.348, ал.1, т.1 и 2 от НПК за отмяна на атакуваното въззивно решение и за връщане на делото за новото му разглеждане от друг състав на въззивния съд и подаденият касационен протест следва да бъде оставен без уважение, а решението следва да остане в сила.

Водим от горното и на основание чл.354, ал.1, т.1 от НПК Върховният касационен съд, първо наказателно отделение

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 451 от 18.11.2019 г., постановено по ВНОХД № 754/2019 г. от Софийския апелативен съд.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ :